

דָלְעִילָא, עד דיתער עלייה בר נש מחתתא. זדוז אַף עַל גֶבּ דְקָא רְדֵפִי אֲבָתְרִיה, וְהָוֹה בְצָעִירִיה, לֹא הָוֹה שְׁבִיק שִׁירִין וִתְזַשְּׁבָחָן מְפֻזְמִיה, וְלִשְׁבָחָא לְמְאִירִיה עַל כֶלֶא.

וְאֵי תִימָא, הָא דְתִגְנִין, מְזֻמּוֹר לְדֹזֶד, או לְדֹזֶד מְזֻמּוֹר, וְהָבָא שְׁרָת עַלְיָה רְוִיחַ קְדֵשָׁא בְקְדֵמִיתָא, בְגַיְן דָא מְזֻמּוֹר לְדֹזֶד. אֶלָא, אֵי אִידָהו לֹא הָוֹה מְכִינָן גְּרָמִיה בְקְדֵמִיתָא, לֹא שְׁרָת עַלְיָה רְוִיחַ קְדֵשָׁא. מְזֻמּוֹר דָא רְוִיחַ קְדֵשָׁא. אַמְמָאי אַקְרֵי הָבִי. בְגַיְן דָא יְהִי, מְשַׁבְּחָת תְדִיר לְמַלְבָא עַלְאָה (ס"א רְכֵל וּמְנָא אִידָהו קָא מְשַׁבְּחָה וּמְנוּמָר וְלֹא שְׁבִיךְ) דְכֵל זְמָנָא הָוֹה קָא מְשַׁבְּחָת וּמְזֻמְרָת, וְלֹא שְׁבִיךְ. בֵינוֹן דָא תָא דֹזֶד אַשְׁבָחַ גּוֹפָא מִתְתְּקִנָא בְדָקָא יְאֹות, וּשְׁרָת עַלְיָה, וְהָוֹה מְגַלִּי בְהָאי עַלְמָא, לְשַׁבְּחָא וּלְזַמְרָא לְמַלְבָא, וּכְלָא, בְגַיְן דִיתְתְּקֹנוּ הָאי עַלְמָא, בְגַוְונָא דְלָעִילָא.

לשון הקודש

עד שירטער עלייו האדם מלמטה. זדור, בתקלה, לא היה שורה עלייו רוח הקדש. מזמור זה רונה הקדש. למה נקרא כך? מושם שהוא משבחת את הפלך העליון תמיד, (שבל הטעם הוא היה משבח ומנומר ולא שוקע) שבל הטעם הוא היה משבחת ומזמורת ולא שוכבת. בינו שבא דוד, מצא נוף מהקן בראוי ושרתה עליון, והיו מגלים בעולם הזה לשבח ולזמר לפלא. ואם תאמר, זה ששנינו מזמור לדור או לדוד מזמור, ובכן שרתה עלייו רוח הקדש בתקלה, מושם שאמר מזמור לדוד. אלא, אם הוא היה מכין עצמו

לְדֹוד. גָּבָר שְׁלִימָם בַּתְּקִינּוֹי, גָּבָר מִתְּקִנּוֹא, גָּבָר זְבָאָה. דֹוד וְדֹאי דָלָא אַשְׁתָּגִי לְעַלְמֵין. בְּהִזְוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יְהוּדָה, דָא שְׁבָחָא דְדֹוד, אֲפָעָל גַּב דְּבֶצְעָרִיה הָזָה, אֲפָעָל גַּב דְּהַווּ רְדֵפִי אַבְתָּרִיה. וּמְאֵי תְּוִשְׁבָחָתָא קָאָמֵר. תְּוִשְׁבָחָתָא אַבְתָּרִיה. דָאֵיהוּ רַב וַיְקִירָא.

וְשְׁבָחָא דִילִיה מַאי אֵיה. (תהלים סג) אֱלֹהִים אֱלִי אַתָּה אַשְׁתָּרָךְ. אֱלֹהִים סְתִּטְמָה. בֵּין דָאָמֵר אֱלֹהִים, אַמְּאֵי אֱלִי. אֶלָּא הַהוּא דְרֵגָא דִילִיה. תִּלְתָּה דְרֵגָן הַכָּא: אֱלֹהִים. אֱלִי. אַתָּה. וְאֲפָעָל גַּב דְּאַינְזָן תִּלְתָּה שְׁמַהּן, חַד דְרֵגָא אֵיהוּ, בְּרוֹזָא דְאֱלֹהִים חַיִים. אֱלֹהִים: לְעִילָא, אֱלֹהִים חַיִים. אֱלִי: קָצָה הַשָּׁמִים עד קָצָה הַשָּׁמִים. אַתָּה: דְרֵגָא דִילִיה. וְאֲפָעָל גַּב דְכָלָא חַד, וּבְשָׁמָא חַד סְלִיק.

לשון הקידוש

וְהַפְלֵגָה שְׁתִּתְפַּקֵּן הָעוֹלָם הוּא בַּמּוֹ שְׁלֵמָעָלה.

לְדֹוד - איש שלם בתקונו, איש מתקון,

אליש צדיק. דוד וְדֹאי שְׁלָא הַשְׁתַּגָּה לעזלים. בְּהִזְוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יְהוּדָה - זה שְׁבָח של דוד, אף על גַּב שְׁחִיה בְּצָעֵרוֹ, אף על גַּב שְׁחִיוּ רַוְפִּים אַחֲרִיו, ואיזו תשבחת אמר? תשבחת גְּדוֹלָה וְגְבוּרָה. וְתַשְׁבַּח שְׁלֹוּ מה הוא? (תהלים סג) אֱלֹהִים גַּב שְׁהַבְּלָא אַחֲרָוּ וּבְשִׁם אַחֲרָוּ וּזְלוּ.

אֲשֶׁרֶת, אֵי כִּמְשֻׁמָּעוֹ דִּילְיָה, שְׁפִיר. אַבְלָת
אֲשֶׁרֶת, אַתְקִין גַּהֲרָא דְגַהְיָר
בְּשִׁחְרוֹתָא. דְהָא גַּהֲרָא דְקִימָא בְּשִׁחְרוֹתָא, לֹא
גַּהְיָר עַד דִּיתְתְּקִנָּו לֵיה לְתַתָּא. וּמְאָן דְאַתְקִין
גַּהֲרָא שְׁחָרָא דָא, אֲפָעָל גַּב דָאִיהִי אַוְכָמָא, זָכִי
לְגַהֲרָא חִזְוָרָא דְגַהְיָר, וְדָא אִיהִי גַּהֲרָא
אַסְפְּקָלְרִיא דְגַהְרָא, וְדָא אִיהִו בָּר גַּשׁ דְזָכִי
לְעַלְמָא דְאַתִּי.

וְרוֹזָא דָא (משל ח) וּמְשָׁתְּרִי יִמְצָאָנִי, וּמְשָׁתְּרִי:
דְמַתְקִנָּו גַּהֲרָא מְשָׁחָרִי אַוְכָמָא. יִמְצָאָנִי,
יִמְצָאָנִי לֹא בְּתִיב, אֶלָּא יִמְצָאָנִי, זָכִי לְתִרְיוֹן
גַּהֲרִין. לְגַהֲרָא דְשְׁחָרָא אַוְכָמָא, וּלְגַהֲרָא חִזְוָרָא
דְגַהְרָא. זָכִי לְאַסְפְּקָלְרִיאָה דָלָא גַהְיָר,
וּלְאַסְפְּקָלְרִיאָה דְגַהְיָר. וְדָא אִיהִו יִמְצָאָנִי. וּעַל דָא
אמֶר דָוד **אֲשֶׁרֶת**, אַתְקִין גַּהֲרָא דְשְׁחָרָא אַוְכָמָא,

לשון הקודש

אֲשֶׁרֶת – אם כִּמְשֻׁמָּעוֹ שָׁלוֹ, יִפְהָא.
אַבְלָת **אֲשֶׁרֶת** – הַתְקִין הָאוֹר שְׁמָאיָר
בְּשִׁחְרָה. שְׁחָרִי הָאוֹר שְׁעוֹמֵד בְּשִׁחְרָה לֹא
שְׁמָאיָר עַד שִׁתְקִנוּ אֹתוֹ לְמַטָּה. וּמִ
שִׁתְקִנוּ אֶת אוֹר הַשְּׁחָר הַעֲשָׂה, אֲפָעָל גַּב
שְׁהָוָא שִׁחְרָה, זָכִחָה לְאַסְפְּקָלְרִיאָה שָׁאַנְהָה
שְׁמָאיָר, וּוֹכֵחָה לְאַסְפְּקָלְרִיאָה שָׁמָאיָה. וְזָהָוָה
שְׁמָאיָה, אַוְרָה אַסְפְּקָלְרִיאָה הַמְּאִירָה, וְזָהָוָה
הָאָדָם שְׁוֹכֵחָה לְעוֹלָם הַבָּא.

לנְהָרָא עַלְיָה נְהֹרָא חִוּרָא דְנְהָרָא.

צְמָאָה לְךָ נְפֵשִׁי בֶּםְהָ לְךָ בְּשָׁרִי, (תהלים ס) **בֶּמְאָן**
דְכַפֵּין לְמִיכָּל וְצִחִי לְמִשְׁתִּי. **בָּאָרֶץ צִיה**
וְעִינָּה בְּלִי מִים, **בְּגִין דָאִיהוּ מְדָבָר,** **וְלֹאָוְאִיהוּ אֶתְר**
דִּישְׁזָבָא, **וְלֹאָוְאִיהוּ אֶתְר דִּקְדָּשָׁא.** (דף ק"ט ע"ב) **וּבְגִין**
בְּךָ אִיהוּ אֶתְר בְּלִי מִים. **וּבֶמְה דָאָנוּ בְּפִין וְצִחָּאָן**
לְגַבֵּךְ בֶּאֶתְר דָא, **כִּן בְּקָדְשׁ חִוּתִיךְ וְגַ�ו.** **וְאָנוּ בֶּמְה**
דָאָנוּ צִחָּאָן לְגַבֵּי דָמָר, **לְמִשְׁתִּי בְּצִחוֹתָא מְלוֹזִי**
בֶּאֶתְר דָא, **אוֹף הַכִּי צִחִינָנוּ לְמִשְׁתִּי בְּצִחוֹתָא מְלוֹזִי**
בְּכִי מְקָדָשָׁא, **אֶתְר דָאָקָרִי קָדָשׁ.** **אָמָר רַבִּי שְׁמֻעוֹן**
לְרִ' אָבָא, **מָאָן דְשָׁאָרִי מֶלֶה הַשְּׁתָּא יִמְאָה.**

פָתָח רַבִּי אָבָא וְאָמָר, (שמות כה) **וַיַּקְהֵל לֵי תְרוּמָה**
מֵאָת בָּל אִישׁ וְגַ�ו. **מְשָׁה בְּשַׁעַתָּא דִקְוִדָּשָׁא**
בְּרִיךְ הוּא אֲחֵמי לֵיה עֹזְבָּדָא דְמִשְׁבָּגָא, **הַזָּה קָשָׁה**

לשון הקידוש

שָׁאָנוּ צְמָאים אֶל מוֹרְנוּ לְשֹׁתּוֹת בְּצִפְאָזָן
אֶת דְבָרֵינוּ בַמְקוּם הַזָּה, אֶפְ בְּךָ צְמָאים
לְשֹׁתּוֹת בְּצָמָא דְבָרֵינוּ בַבֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
הַמְקוּם שְׁגָנָרָא קָדָשׁ. **אָמָר רַבִּי שְׁמֻעוֹן**
לְרַבִּי אָבָא, **מַי שְׁהַתְּחִיל הַרְבָּר – יָאָמָר**
עֲבָשָׁו.

פָתָח רַבִּי אָבָא וְאָמָר, **וַיַּקְהֵל לֵי תְרוּמָה**
מֵאָת בָּל אִישׁ וְגַ�ו. **בְּשֻׁעה שְׁהָרָא**
הַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְמִשָּׁה אֶת מְעִשָּׂה

התקין אוֹר שֶׁל הַשְׁחָר הַשְׁחָר לְהָאֵיר
עַלְיוֹ אֹור לְבָנָ שְׁמָאֵיר.

צְמָאָה לְךָ נְפֵשִׁי בֶּמְהָ לְךָ בְּשָׁרִי (תהלים ס),
בֶּמְיִ שְׁרָעָב לְאָכֵל וְצָמָא לְשֹׁתּוֹת.
בָּאָרֶץ צִיה וְעִינָּה בְּלִי מִים, **מְשֻׁום שְׁהָוָא**
מְדָבָר וְאַינוּ מִקוּם שֶׁל יִשּׁוּב, **וְלֹא מִקּוּם**
שֶׁל קָדָשׁ. **וְלֹבֶן הוּא מִקוּם בְּלִי מִים.**
וְכָמוּ שָׁאָנוּ רַעֲבִים וְצָמָאים אֶלְيָה בַמְקוּם
הַזָּה, **כִּן בְּקָדְשׁ חִוּתִיךְ וְגַ�ו.** **וְאָנוּ, בָּמוֹ**

קמיה, ולא יוכל למייקם ביה, זה אוקמוּה. והשׁתא אית לו למקשי הבא, אי תרומה דא, יhabה קדשא בריך הויא למשה בלחוֹדוּי, היך יhabה לאחֶרֶא, ואמר דלבני ישראַל יקחו האי תרומה.

אלָא וְדֹאי למשה יhabה, ולא יhabה לאחֶרֶא. **למלכָא** דהוֹיה בנו עמיָה, ולא הוֹת מטרוגיתא עמיָה דמלכָא. כל זמְנָא דמטרוגיתא לא הוֹת עמיָה דמלכָא, לא מתיאשִׁי עמא ביה, זאינז לא יתבִין לרָחֵן. בין דאתת מטרוגיתא, כל עמא חדָן, יתבִין ברוחחָן. פֶךְ בקדמיהָ, אף על גב דקדשא בריך הויא עבד לוֹן נסְין זאתין על ידי דמשה, לא מתיאשִׁי עמא. בין דאמר קדשא בריך הויא יקחו לי תרומה, נתתי משכני בתוכיכם. מיד אתיאשו כלָהוּ, ותָהוּ בפּולחָנָא

לשון הקידש

שהגבירה לא היתה עם הפלחה, העם לא המשבָן, היה קשָׁה לפָנוּ, ולא יכול לעמוד בו, ותרי פרשווֹת. ועבָשׂו יש לנו להקשות באן, אם התרומה הוועתנה הקירוש ברוך הוא למשה בלבד, איך נתנה לאחר, ואמר שלבני ישראַל יקחו אותו לתרומה הו? **אָלָא** וְדֹאי שלמשה נתנה, ולא נתנה לאחר. למלך שהיה ברוך עמו, ולא היתה הגבירה עם הפלחה. כל זמן

דְּקוּדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֲרֹא הוּא דְכַתִּיב, (במדבר ז) **וַיְהִי בַּיּוֹם בְּלַת מֵשָׁה נִנְחַת בְּלַת מֵשָׁה לְאֶרְעָא.**

וְאֵי תִּמְאָ, וַיְהִי בְּכָל אֶתֶּר לֹא אִיהוּ אֶלָּא לִישְׁנָא דְצַעַרָא, וְהַכָּא כְתִיב וַיְהִי בַּיּוֹם. אֶלָּא, בְּהַהוּא יוֹמָא דְשִׁבְינָתָא נִנְחַת לְאֶרְעָא, אֲשֶׁתְכָה מִקְטְּרָגָא לְגַבָּה, וְחַפְּיאָה הַהוּא חִשּׁוֹךְ קִבְּלַת לְגַבָּה, בְּגַיְן דָּלָא תִּיחּוֹת. וְתִגְיָנָן, אֶלָּף וְחַמְשָׁ מֵאָה רְבוֹא מְלָאכִין מִקְטְּרָגִין, אֲשֶׁתְכָה לְגַבָּה בְּגַיְן דָּלָא תִּיחּוֹת.

וּבְהַהוּא זָמָנָא אֲשֶׁתְכָה כָּל בְּנוּפִיא דְמַלְאָכִי עַלְעַלְיָא קְמִי קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא. אָמָרוּ קְמִיה, מְאֵרִי דְעַלְמָא, כָּל זְיוֹא וְכָל גַּהְוָרָא דִילָזֶן בְּשִׁבְינָת יְקָרָד אִיהוּ, וְהַשְּׁתָא תִּיחּוֹת לְגַבָּי פְּתָאִי. בְּהַהְיָה שָׁעַתָּא אֲתָתְקִפָּת שִׁבְינָתָא, וְתִבְרָת הַהוּא חִשּׁוֹךְ קִבְּלַת, בְּמַאֲן דְמַתְבָּר גַּוְיזִין פְּקִיפִין, וְנִנְחַת

לשון הקודש

לְפִנֵּיה בְּרִיךְ שְׁלָא תְּרֵד.

ברוך הוא. זהו שְׁבָתוֹב (במדבר י) וַיְהִי בַּיּוֹם בְּלַת מֵשָׁה, שִׁירְדָה בְּלַת מֵשָׁה לְאֶרְעָא. ואם תאמר, "וַיְהִי" בְּכָל מָקוֹם אֵינוֹ אֶלָּא לְשׁוֹן צָעֵר, וּבְאָן בְּתוֹב וַיְהִי בַּיּוֹם? אֶלָּא, בָּאוֹתוֹ יוֹם שְׁשָׁבִינָה יְרָדָה לְאֶרְאֵי, נִמְצָא לָהּ מִקְטָרָגָן, וּכְפָה אָתוֹת הַחַשְׁדָה בְּגַנְגָה בְּרִיךְ שְׁלָא תְּרֵד. וְשַׁנְיָנוּ, אֶלָּף וְחַמְשָׁ מֵאָה רְבוֹא מְלָאכִים נִמְצָאוּ

לארעא. בין דחמו כלחו בעז, פתחו ואמרו (תהלים יי' אדרוננו מה אדר שמה בכל הארץ). אדר ודי, דתברת במא גויזין וחייבין תקיפין, ונחתת לארעא, ושליטה בכלא. ועל דא כתיב ויהי, צערא דקביילו במא חילין ומישירין, כיומא דבלת משה נחתת לארעא.

ובגין בעז ויקחו לי תרומה וגוי. ויקחו לי ותרומה לא כתיב, אלא ויקחו לי תרומה, לאחזהה דבלא חד בלא פרודא. ועוברדא דמשבנה בגונא דלעילא, דא לךבל דא, לאתבללא שכינה מא מבל סטרין עילא ותטא, הבא בהאי עלמא עוברדא דיליה, בעוברדא דגופא, לאתבללא רוחא בגניה, ודא איה שכינה, לאתבלית לעילא ותטא, ואיה רוח קדש.

לשון הקודש

וירדה לארץ. בין שכלם ראו בעז, פתחו ויקחו לי ותרומה, אלא ויקחו לי תרומה, להראות שהבל אחד בלי פרוד. ואמרנו, (תהלים יי') אדרוננו מה אדר שמה בכל הארץ. אדר ודי, ששרה במא חתיכות וכחות חזקים, וירדה לארץ ושלטה בבל. ולכון כתוב ויהי. הצע שכבלו בפה חילות ומחנות ביום שירדה לארץ בלה משה. ולכון ויקחו לי תרומה וגוי. לא כתוב

וְלֹעֲלָם אַתְּמִשְׁבַּת וְעַלְתָּ גֹּזֶא דְגֻפָּא,
לְאַשְׁרָא מֹחָא גֹּזֶא קְלִיפָּא כֵּלָא כְּמָה
דְאַתְּחֵזֵי. הָאֵי רֹזֶחֶא דְקָרְשָׁא, אַתְּעַבֵּיד בְּגֻפָּא,
לְאַתְּבָלָא בְּגַיִיה רֹזֶחֶא עַלְאָה, דְקִיקָּוּנָה וְגַהֵרָה,
וּבֵלָא חָבֵי אַתְּאָחֵיד וְאַתְּבָלֵיל דָא בְּדָא, וְעַלְלָא דָא
בְּדָא, עַד דְאַתְּאָחֵיד בְּהָאֵי עַלְמָא, דְאַיְהוּ קְלִיפָּה
בְּתִרְאָה דְלָבָר.

קְלִיפָּה **תְּקִיפָּא** **אַיְהֵי לְגֹזֶא** **מְקִלִּיפָּה** **דְהָאֵי עַלְמָא.**
בְּגַוְונָא דְאָנוֹזָא, **דְהָאֵי קְלִיפָּה** **דְלָבָר** **לְאוֹ**
אַיְהֵי **תְּקִיפָּא,** **קְלִיפָּה** **דְאַיְהֵי** **לְגֹזֶא מִינָה,** **אַיְהֵי** **קְלִיפָּה**
תְּקִיפָּא. **אוֹפֵחַ** **חָבֵי** **לְעַילָא,** **קְלִיפָּה** **תְּקִיפָּא,** **אַיְהֵי**
רֹזֶחֶא **אַחֲרָא** **דְשַׁלְטָא** **בְּגֻפָּא.** **לְגֹזֶא מִינָה,** **אַיְהֵי**
קְלִיפָּה **קְלִישָׁא.** **לְגֹזֶא** **מִינָה** **מוֹחָא.**

בְּאָרֶץ **קְדִישָׁא,** **מְתַתְּקָנָא** **כֵּלָא** **בְּגַוְונָא** **אַחֲרָא,**
דְהָאֵי **קְלִיפָּה** **תְּקִיפָּא** **אַתְּבָרָת** **מְהַהְוָא**

לשון הקודש

וְלֹעֲלָם נִמְשַׁבֵּת וְנִכְנַסְתָּ לְתוֹךְ סָוד
 הַגּוֹן, לְהַשְׁרוֹת מִנְחָה בְּתוֹךְ קְלִפָּה הַכְּלָל
 הַחַיצׁוֹנָה אַיְנָה קָשָׁה, קְלִפָּה שְׁהָיא
 לְפָנִים מִפְנֵה הִיא קְלִפָּה קָשָׁה – אָפֵּךְ
 בְּרָאֵי. רֹוח הַקָּדֵשׁ הָוּ נְעַשֵּׂת בְּגַוְנוֹ,
 לְהַכְּלִיל בְּתוֹכוֹ רֹוח אַחֲרַת עַלְיוֹנָה, דָק
 וּמְאֵיר, וּהַפְּלִיל בְּךָ נָאֵחוּ וּנְכַלֵּל וְזַה
 וּנְכַנֵּס זַה בְּזַה, עַד שְׁנָאָחוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה,
 שְׁהָוּא קְלִפָּה אַחֲרֹנָה חַיְצׁוֹנָה.

קְלִפָּה חַזְקָה הִיא לְפָנִים מְקִלִּיפָּה שֶׁל
 שָׁהָרִי הַקְּלִפָּה קָשָׁה נְשָׁבָרָה מְאוֹתוֹ

אַתָּר, וְלֹא שָׁלֹטָא בֵּיהֶכְלָל. קליפה תקיפה
אֲתִפְרָתָה תְּבִיר, (ד"א מהו יוצר פריר) **וְאֲתִפְתָּחָתָה מֵהָאִי**
סְטָרָא (ס"א עד ראתהיך ברזא רמשבנא. בהאי עלמא קליפה בתרא איה
 לבר קליפה תקיפה איה לנו בנוונא דא אוף הא לעילא קליפה תקיפה איה לבר
 לנו מיגיה איה קליפה קלישא ולא שָׁלֹטָא בֵּיהֶכְלָל וְאֲתִפְתָּחָתָה מֵהָאִי סְטָרָא)
וְמֵהָאִי סְטָרָא.

וְהַהִיא פְּתִיחָה הָוָה בְּאֶרְעָא קְדִישָׁא, בְּכָל זְמָנָא
דְּפָלָחִין פְּוִלְחָנָא (דף קמ"א ע"א) **בְּדָקָא** יאות.
בֵּין דָגְרָמוֹ חֹבֵין, מְשִׁיכָו הָוָה פְּתִיחָה לְהָאִי
סְטָרָא וְלְהָאִי סְטָרָא, עד **דְּאַתְקָרְבָּה** קליפה, פלא
בְּחָדָא. **בֵּין דְּאַסְתִּים** קליפה למושחה, כדרין
שָׁלֹטָא הָהִיא קליפה עלייהו ודרחה לוון לבר
מֵהָוָה דּוּכְתָּא.

וְעַם בְּלִדְא אָפָּעַל גַּב הַדְּדָחָה לוֹן לְבָר, לֹא יְכִיל
הָהִיא קְלִיפָּה תְּקִיפָּא לְשָׁלֹטָה בְּהָוָה

לשון הקודש

מקום ולא שולחת בו כלל. הקליפה
 הקשה נשברת שבר, (מהויא יותר תמייד)
 ונפתחת מצד זה עד שנאנחו בסוד של המשפון.
 בעולם הזה הקליפה האחורונה היא לחוץ, הקליפה החזקה היא
 לפנים. כמו זה אף קר למעליה, הקליפה החזקה היא לחוץ. לפנים
 ממשה היא קליפה קולשת ולא שולחת בו כלל, ונפתחת מצד
 זה ומצד זה.
וְאַתָּה פְּתִיחָה הָיָתָה בְּאֶרְצָה הקליטה

דוֹבְּתָא קָדִישָׁא, דֶלְאָו אַתְּרִיה אֲיוֹהו. וְאֵי תִּמְאָ, אֵי
הַבִּי, הַזָּאִיל וְלֹא יְבִיל הַהִיא קְלִיפָה תְקִיפָא
לְשִׁלְטָה בְּהַהְזָא דַוְּבָתָא קָדִישָׁא, אַמְאִי קִיְמָא
חַרְוב, דְהָא חִרְבָּא לֹא הוּי בְעַלְמָא, אֶלְאָ מְסֻטָּרָא
דְהַהִיא קְלִיפָה תְקִיפָא.

אֶלְאָ וְדֹאי כְּדֵא תְּחַרְבָּ, לֹא אַתְּחַרְבָּ אֶלְאָ מִהְהָזָא
סְטָרָא, בְּשַׁעַתָּא דְאִסְתִּים לְמוֹחָא, וּקוֹדְשָׁא
בְּרִיךְ הַזָּא עַבְדָּד דֶלְאָ תְּשִׁלוֹט הַהִיא קְלִיפָה תְקִיפָא
עַל הַהְזָא דַוְּבָתָא. וּבְדֵד דְהָהָ לֹזָן לִיְשָׁרָאֵל מְגִיה,
הַהִיא קְלִיפָה אַתְּהִדְרָת וְאַתְּפִתְחָת בְּמַלְכָדְמַיִן.
וּבְגִינּוֹן דַעַמָּא קָדִישָׁא לֹא הָווּ תִּמְןָן, חַפְּצָא עַל הַהְזָא
פְּתִיחָז, חַוְּפָאָה קָדִישָׁא דְפִרְזּוֹבָתָא קָדִישָׁא, לְגַטְרָא
הַהְזָא אֶתְרָ, דֶלְאָ יְסִתּוּם לִיה הַהִיא קְלִיפָה תְקִיפָא,
וְאַחִיד בְּכָל סְטָרוֹי.

לשון הקודש

וְהַקְדּוֹשָׁ בָּרוּךְ הוּא עוֹשָׂה שְׁלָא תְּשִׁלְטָ
אוֹתָה קְלִיפָה קַשָּׁה עַל אוֹתוֹ מֶקְומָו.
וְכִשְׁרָחָתָה אֶת יִשְׂרָאֵל מִפְנֵנוֹ, אוֹ הַקְלִיפָה
חַרְבָּה וְגַפְתָּחָה בְמַקְדָּם. וּמְשִׁים שְׁחָעָם
הַקְדּוֹשָׁ לֹא הָיו שָׁם, נְכַנֵּסָה עַל אוֹתָה
פְּתִיחָה בְּפִזְיוֹן קָדוֹשׁ שֶׁל פְּרִבְתָּ קְלוֹשָׁתָה,
לְשִׁמְרָ אֶת אוֹתוֹ מֶקְומָ שְׁלָא יְסִתּוּם אֶת
אוֹתָה קְלִיפָה קַשָּׁה, וְאוֹתָה בְּכָל אַדְדָיו.

לְשִׁלְטָ בְּאוֹתוֹ מֶקְומָ קָדוֹשׁ שְׁאַיְנוּ מֶקְומָו.
וְאֵם הָאָמֵר, אֵם בָּה, הַזָּאִיל וְלֹא יְבִולָה
אוֹתָה קְלִיפָה קַשָּׁה לְשִׁלְטָ בְּאוֹתוֹ מֶקְומָ
קָדוֹשׁ, לְמַה עוֹמֵד חַרְבָּ, שְׁהָרִי אֵין
חַרְבָּן בְּעוֹלָם אֶלְאָ רַק מִצְדָּ אֶתְהָ קְלִיפָה
קַשָּׁה?

אֶלְאָ וְדֹאי בְּשַׁנְחַרְבָּ, לֹא נְחַרְבָּ אֶלְאָ
מִאוֹתוֹ צָד, בְּשַׁעַה שְׁפָתָם אֶת הַמַּתָּ,

לְמַהֲנוֹי רָבוֹת קָדְשָׁא עַל אֶרְעָא בִּמְלֻכָּדִין, לֹא יְכַיל, דָּהָא הַהוּא חַוְּפָאָה קָלִישָׁא אֲחֵיד, דָּלָא יִחּוֹת לַתְּתָא, דָּהָא עַמָּא קָדִישָׁא לֹא תִּפְנֵן. וּעַל דָּא לֹא אַתְּבָנֵי חַרְבָּן, מִיּוֹמָא דְאַתְּחַרְיבָּו. לְשַׁלְּטָאָה הַהִיא קָלִיפָּה תְּקִיפָּא, לֹא יְכַלָּא, דָּהָא הַהוּא חַוְּפָאָה קָלִישָׁה אֲחֵיד בֵּיה בְּכָל סְטוּרוֹי בְּהַהוּא פְּתִיחָה דָּלָא תְּשִׁלוֹת תִּפְנֵן, וְלֹא תְּסִתִּים מוֹחָא, בְּהַהוּא חַוְּפָאָה דְפִרְוּכָתָא קָלִישָׁא, דְאַיְהוּ מְגֹן מַשִּׁיכָו דְפִרְוּכָתָא קָדִישָׁא דְלַעַילָּא, דְגַטִּיר הַהִיא אַתָּר.

וּבְגַין כֵּה, כֵּל אִינּוֹ נְשַׁמְתִּין דְשָׁאָר עַמִּין, דְדִיבָּרִין בְּאֶרְעָא, בְּפָד נְפָקִין מַהֲאי עַלְמָא, לֹא מִקְבָּלָא לוֹזָן, וְרַחֵי לוֹזָן לִבְרָה, וְאַזְוִילִין וְשְׂטָאן וּמִתְגַּלְגָּלִין בְּכֶמֶה גְּלָגְלִין, עד דְגַפְקִין מִבְּלָא אֶרְעָא קָדִישָׁא, וְסַחְרָן (לְסַחְרָנִיָּה) לְסְטוּרִיָּהוּ, בְּמַסְאָבוּ דְלַהּוֹן.

לשון הקודש

לְחִזּוֹת מִשְׁחָת קָדֵשׁ עַל הָאָרֶץ בְּמִקְדָּם כִּסְוי שֶׁל פְּרַכְתָּא קָלִישָׁה, שְׁהִיא מִתּוֹךְ לֹא יְכַל, שְׁהִרְיָה אֶתְהָוּ בְּסִוי קָלוֹשׁ אֲחֹוֹן, מִשְׁכִּיבָת הַפְּרַכְתָּא הַקְּרוֹשָׁה שְׁלָמָעָלה, שְׁלָא יַרְדֵּן לְמִטְהָה, שְׁהִרְיָה הַעַם הַקְּרוֹשָׁ אַיְנוֹ שֵׁם, וְלֹכֶן לֹא גְּבָנָה חַרְבָּן מִיּוֹם שְׁנָחָרְבוֹ. שְׁתְּשִׁלְטָת אָוֹתָה קָלִיפה קָשָׁת, לֹא יְכַלָּה, שְׁהִרְיָה אֶתְהָוּ בְּסִוי קָלוֹשׁ אֲחֹוֹן בּוּ בְּכָל צְדָקָיו בְּאַוְתָה פְּתִיחָה שְׁלָא תְּשִׁלְטָת שֵׁם וְלֹא תְּסִתִּים אֶת הַטָּהָר בְּאַוְתָה

וְכֹל אַיִן גַּשְׁמָתֵין דִּיְשָׂרָאֵל דְּגַפְקִין תִּפְנֵן, סְלִקִין, וְהַהוּא חַוְּפָאָה קְלִישָׁא מִקְבָּלָא לֹזָן, וְעַלְיוֹן לְקָדוֹשָׁא עַלְאָה, בְּגַין דְּכָל זִינָא אַזְלָא לְזִינִיה.

וְגַשְׁמָתֵיהָן דִּיְשָׂרָאֵל דְּגַפְקִי לְבָר מַאֲרָעָא, בְּרִשׁוֹתָא דְּהַחִיא קְלִיפָה תְּקִיפָא, אַזְלָא וְסַחְרָא וּמִתְגַּלְגָּלָא, עַד דְּתִבְתָּה לְדוֹכְתָּהָא, וְעַלְתָּה לְאַתָּר דְּאַתְּחֵזֵי לְהָ. וְפָאָה חִילְקִיה, מִאן דְּגַשְׁמָתֵיה גַּפְקָא בְּרָשֵׁו קְדִישָׁא, בְּהַהוּא פָּתִיחָו דְּאַרְעָא קְדִישָׁא.

מִאן דְּגַשְׁמָתֵיה גַּפְקָת בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, אֵי אַתְּקִבר בְּהַהוּא יוֹמָא, לֹא שְׁלָטָא עַלְיהָ רֹוחָא מִסְאָבָא בְּלָל. וְעַל דָּא בְּתִיב בְּצַלְיבָא, (דברים כא) בַּי קְבּוֹר תְּקִבְרָנו בַּיּוֹם הַהוּא וְלֹא תִּטְמֵא אֶת אַדְמָתָה. בְּגַין דְּבָלִילִיא אַתְּיָהִיב רַשּׁו לְרוּחָ מִסְאָבָא

לְשׁוֹן הַקוֹדֶש

שְׁשָׁבּוֹת לְפָקוֹטָן וְגַבְגָּסּוֹת לְמִקּוֹם שְׁרוֹאוֹי לְהַן, אֲשֶׁר יְחַלְקוּ שֶׁל מֵשְׁנֶשֶׁמֶתּוּ יְצָאָה בְּרִשׁוֹת הַקְדּוֹשָׁה בְּאוֹתָה בְּתִיחָה שֶׁל הַאֲרָץ הַקְדּוֹשָׁה.

מֵי שְׁנֶשֶׁמֶתּוּ יְצָאת בְּאָרֶץ הַקְדּוֹשָׁה – אִם נִקְבֵּר בְּאוֹתוֹ יוֹם, לֹא שׁוֹלֵט עַלְיוֹן רֹוח טָמֵא בְּלָל, וְלֹבֵן בְּתוּב בְּתַלְיוֹן (דברים כא) בַּי קְבּוֹר תְּקִבְרָנו בַּיּוֹם הַהוּא (ונז'ו) וְלֹא תִּטְמֵא אֶת אַדְמָתָה. מִשּׁוּם

שְׁיוֹצָאות מִפְּלַח הַאֲרָץ הַקְדּוֹשָׁה וְסֻובְבּוֹת (לְסִבְבָּתָם) לְצָדָם בְּטַמְאָתָן. וְכֹל אַוְתָן גַּשְׁמָות יִשְׂרָאֵל שְׁיוֹצָאות שֵׁם, עֲוֹלוֹת, וְאַוְתָנוּ בְּסִויְקָלָשׁ מִקְבֵּל אַוְתָן, וְנַגְנָסִים לְקִרְשָׁה עַלְיוֹנָה, מִשּׁוּם שְׁבֵל מִין הַוְּלָךְ לְמִינָוּ.

וְגַשְׁמָות יִשְׂרָאֵל שְׁיוֹצָאות לְחוֹזֵן לְאָרֶץ בְּרִשׁוֹתָה שֶׁל אַוְתָה קְלִיפָה קָשָׁה, הַוְּלָכָות וְסֻובְבּוֹת וּמִתְגַּלְגָּלּוֹת, עַד

למשטטא. ואף על גב דאתיהיב לוון רשו, לא עליון בארעא קדיישא, בר אי אשבחו תפון מנא לאעלא ביה.

אברין ופדרין דמתאכלו בלילה, לאתונא זינין אחרניין, לאו דעילין בארעא, ולא לאמשכא לוון בארעא, אלא, בגין דלא תשלוט סטרא אחרא גו ארעא, ולא יתmeshca לאעלא תפון. בגין פה, תננא מניהם היה סליק עקימא, ומתרגלא לבר, ואיזיל (תקיע) בבהילו, עד דעהל לנוקבא דצפון, דתפון מדורין דכל סטרין אחרניין, ותפון עאל תננא, ובלהו אתונו תפון.

תננא דיממא, היה סליק לדזבッתיה בארכ מישר, ואתונ מה דאתון. ומההוא פתיחו, אתונו כל סטרי קליפה תקיפה, דאייה לבר מארעא קדיישא, ומה היא תננא גסה כמה דאוקימנא.

לשון הקודש

שבليلיה נתנה רשות לרוח טמאה לעולמה מלהם עלם, ומתגלגל החוץ והולך עוללה מהם עלם, עד שנכנים לנקב של הצפון (תקע) בחפה, עד שנכנים לנקב של הצפון ששם מדורין כל האדרים האחרים, שם נכנים העשן, וכלם נזונים שם.

העשן של היום היה עוללה למוקומו בקרקע ישר, ומפני מה שמויין, ומאותה שלא ישולט הצד الآخر בתוך הארץ

איברים ופרירים שנשדרפים בלילה להיוון מינים אחרים, לא שנכנים לארץ, ולא להמשיכם לארץ, אלא ברי שלא ישולט הצד الآخر בתוך הארץ

גופיהן צדיקיא, שלא אטמשבו בהאי עלמא בתר הנאין דההיא קליפה תקיפה, לא שלטא עליהו רוח מסאָבו כלל, דהא לא אשתחפו אַבְתְּרִיה בְּלוּם בהאי עלמא. כמה דגופא דרשיעיא (נ"א גופיהן צדיקיא שלא אטמשבו בתר הנאין וכיספני דהאי עלמא היהיא קליפה תקיפה לא שלטא עליהו דהא לא אטמשבו אַבְתְּרִיה בהאי עלמא דהא בפה דגופיה דרשיעיא) אַטְמֵשֶׁךְ בהאי עלמא בתר היהיא קליפה תקיפה, והנאין וענוגין דיליה ותיקונין דיליה, הבי אַסְתָּאב, בתר דגפקת גשומתיה מגיה.

גופיהן צדיקיא, שלא מתענגי בהאי (דף קמ"א ע"ב) עלמא, אלא מתענגוי מצוה, וסעודה שבטין וחגין זומגין, היהיא רוח מסאָבא לא יכילה לשולטאה עליהו, דהא לא אַטְעַנְגֹו מדיליה בְּלוּם. זהואיל ולא נטלו מדיליה, לית לייה רשות עליהן

לשון הקודש

בועלם הוה, שעורי במו שגורף הרשעים נטש בועלם היה אחר אותה קליפה קשה והנאות והענוגים שלה והתקונים שלה, אך נטמא אחר שיוציאת נשמהו מפניהם גופות הצדיקים שלא מתענגים בועלם הוה, אלא מתענגוי מצוה וסעודות שבתות וחגים זומגין - אותה רוח טמאה לא יכולת לשולט עליהם, שעורי לא התענגנו משלה בְּלוּם. זהואיל ולא

שהיא מחוץ לאָרֶץ הקדושה, ומאותו עשן נס, כמו שברנה.

גופות הצדיקים שלא נטשו בועלם היה אחר הנאות של אותה קליפה קשה, לא שולטה עליהם רוח טמאה כלל, שעורי לא השתחפו אחריו בְּלוּם בועלם הוה. כמו שנוף הרשעים הגופות הצדיקים שלא נטשו אחר הנאות וכיספני של חועלם הוה, אותה קליפה קשה לא שולטה עליהם, שעורי לא נטשו אחריה

כלל. זֶבָּח אֵיתָה מִן דְּלֹא אַתָּה נִדְּלִילָה בְּלָוָם.

מן דגשפתיה נפקא לבר מארעא קדיישא, ויהו גופא אסתאב בההוא רוח מסאנו, ההוא רוח מסאנו אשטאיב בגוניה, עד דרב ליה עפרא. (נ"א דארטלי גופא בעפרא) זאי ההוא גופא, דאשטאיב ביה ההוא רוח מסאבא, סלקין ליה לאתקברא גו ארעה קדיישא, עלייה בתיב, (ירמיה ט) ותבואו ותטמאו את ארצי ונחלתי שמתם לتوزעה. ארצי, דלא שלטא עליה רוח מסאנו, בההוא גופא דלבון, דאשטאיב ביה רוח מסאנו, דקא מינין לקברא ליה בארכyi, אתה מסאכין לה, לאסתאבא ביה. אי לא דעבד קדרשא בריך הוא אסורה לארעה, דהא כיון דארטלי ההוא גופא, נשיב קדרשא בריך הוא רוחא מלעלא, ודחי ליה לההוא

לשון הקידוש

נטלו משללה, אין לה רשות עליהם כלל. אשרי מי שלא נהנה משללה כלל. מי שנשנתו יצאה מהזון לאرض הקדרושה, והוא נופג נטמא באזת רוח טמאה - אזת רוח טמאה נשאבת לתוכו, עד שחזר לעפר (שמתבלת הגוף בעפר). ואם אותו נופג שנשנתה בו אזת רוח טמאה משעים אותו להזכיר בתרז' השבון שנבלה אותו נופג, מшиб הקדרוש ברוך הוא רוחה לארי, שהרין הקדרוש ברוך הוא רפואה לארי, הארי שנשנתה אותו נופג, ורוחה את

רוח מִסְאָבָא לִבְרָה, דְּהָא אֵיתָו חַם עַל אֶרְעִיה. יֹסֶף, לֹא שְׁלִיט עַל גּוֹפִיה רוח מִסְאָבָא לְעַלְמִין, אֲפָعַל גַּב דְּגַשְׁמִתְיָה נְפֻקָּת בְּרַשְׂיו אַחֲרָא. מַאי טַעַמָּא. בְּגִין דְּלָא אֲתַמְשִׁיךְ בְּחִיּוֹי בְּתַר רוח מִסְאָבָא. וְעַם כֵּל דָא, לֹא בְּעַא דְּגּוֹפִיה יִסְלְקוּן לִיה לְאַתְקְבָרָא בְּאֶרְעָא קְדִישָׁא, אֶלְאָ אָמָר, (בראשית ٥) וְהַעֲלִיתֶם אֶת עַצְמוֹתֵיכֶם, וְלֹא גּוֹפִי.

יעקב לא מית, וגופיה אתקיים בקיימה תדירה, ולא דחיל לסתרא אחרא, דהא ערסיה הויה שלים, בשליימי דגהורא עלאה, בנהיירו דתריסר שבטים, ובשבעים נפש, בגין כך לא דחיל לסתרא אחרא, ולא יכול לשולטאה עליה. ותנו דאייה גופא דדייזקנָא עלאה, דשפירו דיליה אחד לבל סטראין, וכל איגון שיפין דאדם קדרמאה הו

לשון הקודש

יעקב לא מית, וגופו התקיים בקיום תמידי ולא פחד מהצד האחד, שהרי מטרתו היה שילמה בשלמותה האור העליון באור של שנים עשר שבטים ובשבעים נפש, משום לכך לא פחד מהצד الآخر ולא יכול לשולט עליו. ועוד, שהוא גוף של דיוקן עליון שיפיו אחוי לכל האבדים, וכל אותם איברי אדם הראשון היו אחויים בו, ולבן ברותו בו

אותה רוח טמאה החוצה, שהרי הוא חס על הארץ.

על יוסוף לא שלט גופו רוח טמאה לעולמים, אף על גב שנשמהו יצאה בראשות אחרת. מה הטעם? כי לא נמשך בחיו אחר רוח טמאה, ועם כל זה לא רצה שיעלו את גופו להקבר בארץ הקדושה, אלא אמר (בראשית ٥) וְהַעֲלִתֶם את עצמותי, ולא גופי.